

El llenguatge

Fins demà 17/IV/1979

Sentim que hom s'acomiada **S** - e n u n a e m i s s i ó radiofònica - amb la frase «Fins a demà». I no ens sabem estar de considerar aquesta frase com la contrapartida de les que encara podem llegir sovint: «Vam anar fins Arenys», «Es va quedar fins la nit», «Em va acompanyar fins el despatx», frases en les quals, tal com s'ha comentat prou més d'una vegada, és clarament observable l'omissió de la preposició feble a que hi ha de reforçar fins: Vam anar fins a Arenys. Es va quedar fins acompanyar fins al despatx.

La preposició forta fins, quan introdueix la designació d'allò que constitueix el límit en arriba una cosa sense ultrapassar-lo, necessita usualment el reforç de la preposició feble a: fins a. Aquestes designacions poden ésser de temps, de lloc i de natura diversa: fins a la tarda; fins a casa; fins a l'últim esforç. Com hem dit, en la llengua escrita, sovint s'observa l'omissió d'aquesta preposició, especialment en aquells casos en què en el llenguatge parlat - que no sol conèixer vacil·lacions en aquest punt - passa desapercibuda, perquè figura integrada en un article contracte - fins al despatx, fins als Encants - o perquè el mot següent comença en el mateix so vocàlic: fins a Arenys, fins a Esplugues.

Però no és en tots els casos que fins exigeix el reforç de la preposició feble a. Algunes vegades, en lloc de fins a cal dir (o escriure) fins en o, simplement, fins. Depèn de si en absència de la preposició fins usariem la preposició a, la preposició en o bé no n'usariem cap. Així com diem Hem anat a l'ermita i Ens veurem a les set, cal dir Hem anat fins a l'ermita i M'esperaré fins a les set. I, anàlogament, Erem en aquell indret i Prosseguirem fins en aquell indret.

Designacions de lloc com aquí, allí, etc. i de temps com avui, demà, dilluns, etc., són sempre usades sense anar precedides per cap preposició feble: Ens vam dir adeu aquí. Em va telefonar dimecres. Ens veurem avui. Anàlogament, doncs, Vam arribar fins aquí. No dirà res fins dimecres. S'han esperat fins avui i Fins demà.

Un cas molt diferent, sense cap relació amb el que hem exposat, és l'ús de fins amb el mateix valor que adhuc: Fins els pobres cauen impostos.

Albert Jane